

Малките вошеници, сред зеленината почват да гаснат; а песента на кавала отслабнала все още се прелива над двори и бавно глхне в настъпилата нощ.

Луната изгрева.

КАРТИНА ВТОРА.

Ведро априлско утро. Край чучура на зелена поляна сред гориста планинска пазва пред чукари, побили чело в небеса, в дола шуми пенлив поток, разлел се в дълбок вир, малко и голмо от сжседни колиби са дошли да посрещат Гергьовден. Едни наседали под вековен дъб, край гаснаше огнище, пият подварен преснак: други по-настрана, се изреждат с плоска вино, накичена с зелен пелин, пият и благославят; трети край цжвнал глог, прострели малжк месал, закусват пресно сирене и чиста пресна пита, изпечена под похлупак. — По-нататжк се вижда люлка, вжрзана на клонат стволест орех, где едно по едно се изреждат моми и момци, залютели се стремглаво колкото сила имат. От страна на каятар, закачен на стар дрен, плешав старец тегли деца и подевки колко са нарастли през тая зима: а между всички се е залюляло кржшно хоро, около прегжрбен гайдар, който свири, свири па отпустне надута гайда и докато гайдата сама отсвирва, той с приведена глава леко отпева:

Цигулар кжща не харни:

Цигулар дом не сжбира —

Калино моме Малино,

Калино вино червено.

Край хорото сноват юноши и подевки, жият се с коприва, багрят се с кржв и се крият да ги не видят. Прибегват край лумнал огжн, где замощни момци го прескачат. На страна се мерка воденица, из чийто кумин пуши дим.

I.

Малко напред са застанали *Малина*, *Вжрба*, и *Койка* на група.

Малина. — (Духа си пржстите) Мари как ми попари ржката с коприва, убил го устрела.

Вжрба. Стойко ли?

Малина. Хж—хж!

Койка. И лелина Кина задиря той, ама ще му приседне.

Малина. Като ме жилна и избега (духа си пржстите) Да не беше.